

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

6 mei 2003

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Marino Keulen, Dany Vandebossche, Jo Vermeulen en Jan Roegiers –

**houdende wijziging van sommige bepalingen van de decreten
betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995,
wat de erkenning van particuliere radio-omroepen betreft**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Peter Gysbrechts**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, Eddy Schuermans,
mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts,
Marino Keulen ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, de heer
Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert
Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder,
Paul Wille ;

de heren Pieter Huybrechts, Julien Librecht, Felix Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwerkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1620 (2002-2003)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nr. 2 : Amendement

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting van het voorstel van decreet door de heer Marino Keulen, mede-indiener	4
2. Algemene bespreking	4
– Herstellen van het primaat van de politiek inzake opportuniteitsbeslissingen	4
– Transparantie van de besluitvorming, en het afbakenen van de taken van de administratie en het VCM	5
– Het VCM als rechter en partij	7
– Pleidooi voor een restrictieve overheid inzake programmering van de private radio's . .	7
– Waardering voor de deskundigheid en de inzet van het VCM	7
3. Artikelsgewijze bespreking en stemming	7
4. Eindstemming	8
TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE	9

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport vergaderde op donderdag 24 april 2003 over het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, wat de erkenning van particuliere radio-omroepen betreft.

Voorliggend voorstel van decreet werd tijdens dezelfde vergadering toegelicht, besproken en gestemd.

1. Toelichting van het voorstel van decreet door de heer Marino Keulen, mede-indiener

De heer Marino Keulen verwijst naar de discussie die in de Commissie voor Cultuur, Media en Sport reeds anderhalf jaar wordt gevoerd, betreffende de moeilijke rol van het Vlaams Commissariaat voor de Media (VCM) bij het toekennen van de landelijke radiolicenties. Met het oog op de toe te kennen erkenningen van de lokale radio's moet deze situatie dringend worden uitgeklaard.

De spreker meent dat uit deze discussies zonder meer kan worden geconcludeerd dat de dubbele rol van het VCM moet worden aangepast. Het toezicht op de naleving van de mediaregelgeving (mediamonitoring) kan door het VCM als taak worden behouden. De opportuniteitsbeslissing betreffende het toekennen van de radio-erkenningen moet echter terug naar het politieke niveau worden gebracht. Het moet met andere woorden de Vlaamse regering zijn die de opportuniteitsbeslissingen neemt, en hiervoor ter verantwoording kan worden geroepen door het Vlaams Parlement.

Dit betekent echter niet dat het VCM geen enkele functie meer kan vervullen bij het behandelen van de dossiers inzake het afleveren van erkenningen. Zijn rol zal echter beperkt blijven tot het adviseren van de Vlaamse regering die uitdrukkelijk verantwoordelijk is voor de finale beslissing.

De spreker hoopt dat op deze wijze een einde komt aan de surrealistische situaties die o.a. opdoken bij discussies over de toegekende radiolicenties aan radio 4FM en Q-Music, en waarbij de minister in het parlement ter verantwoording werd geroepen voor licenties die door een onafhankelijk VCM werden toegekend.

De heer Marino Keulen wenst te benadrukken dat voorliggende wijziging niet is ingegeven vanuit een wantrouwen in het VCM, of ontevredenheid over de werking. Dit orgaan heeft met zeer beperkte middelen uitstekend werk verricht. Het is eerder een daad van behoorlijk bestuur om beslissingen waarbij een opportuniteitsoordeel moet worden uitgebracht, terug te brengen naar het politieke niveau, dat hiervoor op zijn volle verantwoordelijkheid kan worden aangesproken. Het toekennen van radio-licenties en -frequenties is immers steeds gebonden aan de problematiek van het verdelen van schaarse goederen, waarbij vaak grote financiële belangen in de weegschaal liggen. Deze beslissingen moeten door de minister worden genomen en eventueel in het parlement worden verdedigd.

2. Algemene bespreking

- *Herstellen van het primaat van de politiek inzake opportuniteitsbeslissingen*

De heer Carl Decaluwe wijst erop dat de heer Eric Van Rompuy als toenmalig minister van Media de geestelijke vader is van het VCM. Binnen de CD&V-fractie werd daarom met belangstelling de werkwijze van het VCM gevolgd bij het toekennen van de landelijke radiolicenties. Het parlement werd in deze procedure geremd in zijn rechtmatige controlefunctie. De minister verwees immers voortdurend naar het VCM dat als onafhankelijk orgaan de licenties verleende, waardoor hijzelf niet de gevraagde toelichtingen kon verstrekken. Anderzijds was ook het VCM niet in staat om alle gevraagde inlichtingen te verstrekken.

In het kader van het herstellen van meer doorzichtige procedures verzet de spreker zich daarom niet tegen het herstellen van het 'primaat van de politiek' inzake het afleveren van media-erkenningen en vergunningen. Dit was trouwens ook de stelling van het Commissariaat voor de Media in Nederland, dat op 23 januari 2003 door de Commissie voor Cultuur, Media en Sport werd gehoord (Stuk 1568 (2002-2003) – Nr. 1).

De heer Jo Vermeulen verwijst naar de brief van 25 oktober 2002 van het VCM aan de minister bevoegd voor de media. Hierin stelden zij: "Het precedent van, en omtrent de erkenning van landelijke radio-omroepen heeft voldoende aangetoond dat de autonomie die door het decreet van 17 december 1997 aan het VCM is verleend, dit laatste in zijn confrontatie met een parlementaire vergadering in een duidelijk te ongelijke situatie plaatst."

Deze positie is volgens de spreker onhoudbaar voor het VCM én voor de minister die zich op deze wijze in het parlement onvoldoende kan verdedigen. Zowel het VCM, het Commissariaat voor de Media in Nederland als het onderzoeksbureau Ernst & Young stellen dat indien een beslissing om een erkenning af te leveren een opportuniteitsafweging inhoudt, de politiek haar volle verantwoordelijkheid moet opnemen.

De spreker meent dat er derhalve weinig discussie bestaat over het herstellen van het primaat van de politiek inzake het toekennen van erkenningen. De minister zal dus de nodige beslissingen moeten nemen, op basis van een advies dat hem zal worden verstrekt. De discussie draait enkel rond de praktische invulling van de dossierbehandeling en adviesverstrekking.

De heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, verwijst naar de discussie die werd gevoerd bij het behandelen van de beleidsbrief Media. Hierbij werd duidelijk gesteld dat zich een keuze opdroeg.

De bevoegdheid voor het toekennen van de radio-licenties kan theoretisch bij een onafhankelijk VCM worden behouden. In dit scenario moet het echter duidelijk zijn dat samen met de eventuele toekenning van de opportuniteitsbeoordeling aan een onafhankelijke instelling, het niet meer de terzake bevoegde minister, maar de instelling zelf is, die verantwoording dient af te leggen voor de gevolgde procedures.

Een andere mogelijkheid is het terugbrengen van de erkenningen naar de uitvoerende macht, die daarop gecontroleerd kan worden door de wetgevende macht. In een brief van 25 oktober 2002 aan de minister koos het VCM volgens de minister duidelijk voor deze laatste optie, waardoor het volledige toezicht van het parlement op het toekennen van de erkenningen wordt gewaarborgd.

De minister verwijst ook naar de commissiebesprekingen over het decreet van 17 december 1997, waarbij hij als toenmalig commissielid waarschuwde voor een onvermijdelijke discussie rond opportuniteit en conformiteit, indien het toekennen van de erkenningen aan een onafhankelijk orgaan werd toevertrouwd. Het terugbrengen van de opportuniteitsbeslissingen naar de uitvoerende macht moet een einde stellen aan deze discussies.

– *Transparantie van de besluitvorming, en het afbakenen van de taken van de administratie en het VCM*

De heer Carl Decaluwe betreurt dat het primaat van de politiek in voorliggend decreet niet volledig wordt doorgetrokken. Het voorbereidende werk inzake dossierbehandeling wordt immers nog steeds aan het onafhankelijke VCM toevertrouwd, terwijl aan de administratie Media van de Vlaamse Gemeenschap geen enkele taak wordt toevertrouwd. Het is nochtans deze administratie die onder het volledige gezag van de minister het dossierbeheer zou moeten verrichten, waardoor de minister ook voor dit aspect politiek ter verantwoording kan worden geroepen. De administratie beschikt bovendien over de nodige know-how inzake radio- en frequentiebeheer, wat van het VCM niet kan worden gezegd. Het is daarom de administratie die finaal aan de minister het advies moet verstrekken waarop hij zijn beslissing kan nemen, en niet het VCM. Dàt is volgens de spreker pas een echt herstel van het primaat van de politiek. Eventueel kan de administratie via een uitbreiding van de bestaande taken beter worden voorbereid om deze taak waar te nemen.

De spreker vreest ook dat voorliggend voorstel van decreet niet de vereiste transparantie biedt. Het antwoord van de minister op zijn interpellatie van 24 april 2003 over de rechtszekerheid van de bestaande lokale radio's vermeldt immers ook de mogelijkheid van het outsourcen van bepaalde taken (Handelingen C202 – CUL 25). Hierdoor worden de taken dus verdeeld over minstens drie instanties: het VCM, de administratie, en externe studie bureaus. Het is duidelijk dat dit de transparantie niet bevordert. Bovendien is de kans erg groot dat deze gespecialiseerde studie bureaus via reeds eerder uitgevoerde opdrachten bepaalde taken hebben met bestaande mediagroepen, waardoor de neutraliteit steeds ter discussie kan worden gesteld.

De heer Jo Vermeulen verzet zich niet tegen de stelling van de heer Decaluwe dat de administratie Media een belangrijke taak moet krijgen in het voorbereiden van de dossiers en het adviseren van de minister. Hij ziet echter ook geen probleem indien het VCM bij de voorbereidende procedures wordt betrokken, zoals in voorliggend voorstel van decreet wordt beschreven.

Voor de minister is het debat volledig open over de wijze waarop hij tot zijn beslissing komt. Uiteraard zal dit echter altijd gebeuren op het advies van zijn administratie. Conform het Cultuurpact is het ech-

ter wenselijk dat er een advies komt van een organisme dat aan deze bijzondere wet beantwoordt. Vroeger was dit de Raad voor de Lokale Radio's. Dit was echter geen erg gelukkige ervaring. Van daar dat in het voorliggend decreet wordt voorgesteld dat de erkenningen gebeuren op advies van het VCM waar de dossiers zullen worden ingediend en onderzocht op hun conformiteit. Het advies betreft derhalve enkel een advies betreffende de conformiteit van de ingediende dossiers met de voorgeschreven procedures. De opportuniteitsbeslissing gebeurt door de minister, en dit op advies van zijn administratie. Dit advies zal voor een groot deel gebaseerd zijn op de weging van de parameters die in het erkenningsbesluit zijn opgenomen. Dit besluit zal uiteraard eerst nog moeten worden aangepast aan de nieuwe procedure die in voorliggend voorstel van decreet wordt uitgewerkt. Na het indienen van de dossiers en de administratieve verwerking, zal het VCM de zendvergunningen toekennen aan de radio's die erkend werden door de minister. Indien over deze procedure enige twijfel bestaat, meent de minister dat het overeenstemmende artikel 2 moet worden aangepast via een amendement.

Het is volgens de minister ook nodig dat de administratie voor het uitbrengen van zijn advies zelf een beroep kan doen op de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management (ABAFIM) en externe deskundigen. Dit gebeurt echter steeds onder de ministeriële verantwoordelijkheid. De minister wijst er ook op dat de procedure inzake de erkenning van de lokale radio's zich minder hectisch aankondigt dan door sommigen wordt voorspeld.

De heer Carl Decaluwe meent dat de minister ten onrechte verwijst naar het Cultuurpact, daar dit enkel dient te worden nageleefd bij het verlenen van subsidies. Inzake het naleven van de reglementering gaf de reglementair samengestelde Media-raad reeds zijn advies. Indien de minister het Cultuurpact toch op deze materie wenst te betrekken, meent de spreker dat het VCM conform deze bepalingen moet worden samengesteld. In dit geval dringt de spreker aan op een spoedadvies van de Raad van State om zekerheid te verwerven over de stelling die moet worden aangenomen.

De heer Dany Vandenbossche wijst erop dat de toepassing van het Cultuurpact niet enkel beperkt is tot het verdelen van subsidies, maar ook tot het beschikbaar stellen van schaarse infrastructuur. De strikte toepassing van het Cultuurpact was echter niet het belangrijkste uitgangspunt voor de indieners. Deze lieten zich hoofdzakelijk inspireren op

discussies die hierover in de commissie reeds werden gevoerd, en op het gangbare systeem van adviesverlening in de culturele sector, waarbij geadviseerd wordt vanuit verschillende commissies, en waarna de minister autonoom beslist. Het parlement kan op deze wijze zijn controlerecht volledig uitputten. De rol van het VCM als deskundig orgaan zal trouwens in de toekomst verder moeten worden afgebakend binnen de nog aan te passen toezichtsorganen op de media.

Volgens de heer Carl Decaluwe klopt deze redenering inderdaad voor de culturele sector, maar bijvoorbeeld niet voor de sectoren Jeugd en Sport. Hij merkt ook op dat de stipulering van artikel 2 enkel melding maakt van een "advies van het Vlaams Commissariaat voor de Media". Er is met andere woorden nergens sprake van de beperking van het advies tot een conformiteitsadvies, en bovendien wordt nergens de adviesverlening door de administratie ingeschreven.

De heer Jo Vermeulen wijst erop dat de administratie hoe dan ook een inhoudelijk advies moet uitbrengen. Daarnaast moet het VCM elk dossier onderwerpen aan een objectieve screening om de minister te adviseren betreffende de conformiteit met de voorgeschreven procedures. Deze werkwijze belet dat de dossiers op een 'gekleurde wijze' worden onderzocht, wat destijds precies de aanleiding vormde tot de oprichting van een onafhankelijk VCM.

De heer Carl Dacaluwe vindt dit een terechte bekommernis. Als men echter het Cultuurpact als argument gebruikt om het VCM bij deze operatie te betrekken, meent de spreker dat dit niet correct is.

De minister verduidelijkt dat het VCM de dossiers min of meer zal behandelen als een notaris : dossiers worden bij het VCM ingediend, er worden processen-verbaal opgesteld, vervolgens wordt de conformiteit nagekeken. Dit betekent concreet dat wordt nagekeken of voldaan is aan de basiscriteria zonder dewelke het dossier niet rechtsgeldig is. Enkel de rechtsgeldige dossiers kunnen doorstromen naar de politieke besluitvorming, waarbij de minister en zijn administratie op basis van de aanvullende criteria verschillende dossiers tegen elkaar afwegen. Dit is echter enkel nodig indien er meerdere gegadigden zijn voor eenzelfde erkenning.

De heer Carl Decaluwe meent dat ook de administratie deze 'notaristaak' op zich kan nemen.

De minister meent dat het VCM steeds heeft opgetreden als een onafhankelijk en neutraal orgaan dat in de media regulerend optreedt en de handhavingsopdracht verzekert. Het verleden heeft enkel aangetoond dat het VCM niet het geschikte orgaan is om ook opportuniteitsbeslissingen te nemen. Vandaar dat enkel deze opportuniteitsbeslissingen uit de opdracht van het VCM worden gelicht. Voor het overige blijft het VCM al zijn bevoegdheden behouden. De minister citeert hiervoor uit de brief van het VCM van 25 oktober 2002, waarin o.a. wordt gesteld dat "het VCM er wel mag op wijzen, en aannemelijk is – en buitenlandse voorbeelden tonen zulks aan – dat de erkenning, vooral dan van radio's met een groot luisterbereik die bovendien binnen een beperkt radio-elektrisch spectrum opereren, een zaak van beleid is die, omdat ze haast altijd met een feitenappreciatie verbonden is, natuurlijkerwijs dient te behoren tot de categorie van beslissingen die voor een toepassing van de regel omtrent de regeringsverantwoordelijkheid voor het parlement in aanmerking komen."

De heer André Moreau sluit zich aan bij deze stelling. Het VCM kan perfect worden ingeschakeld als objectieve dossierbeheerder. Het zijn enkel de opportuniteitsbeslissingen die naar een ander niveau moeten worden overgeheveld.

De minister besluit dat de adviesverlening door de administratie niet decretaal moet worden verankerd omdat dit een automatisme is. De advisering van het VCM moet zich bij het toekennen van de licenties voor landelijke, regionale en lokale radio-omroepen voortaan beperken tot de conformiteit. Indien nodig moet artikel 2 in deze zin worden verduidelijkt.

De heer Carl Decaluwe meent dat een verduidelijking in elk geval nodig is. De twijfel omtrent de toepassing van het Cultuurpact wordt hiermee echter niet weggenomen.

– *Het VCM als rechter en partij*

Als het VCM als adviserend orgaan wordt behouden, dreigt volgens de heer Carl Decaluwe het gevaar dat het VCM tegelijk rechter en partij is. Het is dan immers als adviserend orgaan betrokken bij het verlenen van de radio-licenties, en ook bij het sanctioneren van de naleving van de toekenningsvoorwaarden. De ervaring rond de evaluatie van het dossier van radio 4FM leert immers dat het VCM in een moeilijke positie zit om de geleidelijke herpositionering van 4FM te sanctioneren, omdat het dan zelf kleur moet bekennen rond eventuele inschattingfouten bij het toekennen van

de vergunning. Dit pleit eveneens voor een duidelijke scheiding van de toekenningsprocedure en de sanctionering van de toegekende radiolicenties.

– *Pleidooi voor een restrictieve overheid inzake programmering van de private radio's*

Mevrouw Niki De Gryze merkt op dat, indien het werkelijk de bedoeling is dat een commerciële radiosector ontstaat, de vergunninghouder op een vlotte manier moet kunnen inspelen op de behoeften van de markt, en dit zonder wettelijke belemmeringen. Het bepalen van de inhoud van de radiostations is niet de taak van de overheid, net zomin als het bepalen van bijvoorbeeld de inhoud van kranten. Om de belangen van de luisteraar veilig te stellen volstaat een goede deontologische code en een bijbehorende sanctionering. Indien de wetgever zich toch wil mengen met de inhoud van het radioproduct, moet daartegenover een subsidiëring staan. Een procedure zoals voorgesteld in voorliggend decreet kan dan op dit soort gesubsidieerde radio's worden toegepast.

– *Waardering voor de deskundigheid en de inzet van het VCM*

De minister stelt uitdrukkelijk, en namens de regering, dat het wijzigen van de bevoegdheden van het VCM, en ook de nakende herpositionering van de toezichtsorganen op de media, geen enkele afkeuring inhoudt van de werkzaamheden van het VCM. Dit orgaan werkte immers onder zeer moeilijke omstandigheden, en bracht zijn werkzaamheden tot een goed einde, ondanks het duidelijke personeelstekort.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 2

De heer Carl Decaluwe merkt op dat de foutieve verwijzing naar een decreet van 25 november 2002 in de artikelen 2 tot en met 7 telkens moet worden aangepast. Er dient te worden verwezen naar het decreet van 25 oktober 2002.

De commissieleden stemmen ermee in om deze verbetering telkens bij wijze van technische correctie aan te brengen.

Een amendement voorgesteld door de heren Marino Keulen, Dany Vandenbossche, Jo Vermeulen en Jan Roegiers (Stuk 1620 (2002-2003) – Nr. 2), strekt ertoe in de bij 2° voorgestelde tekst van § 3, eerste lid, op de voorlaatste en laatste regel, de woorden "op advies van het Vlaams Commissariaat voor de Media" te vervangen door de woorden "na advies van het Vlaams Commissariaat voor de Media met betrekking tot de conformiteit".

De heer Jo Vermeulen verwijst naar de algemene bespreking waar werd gepleit voor een duidelijke afbakening van de taken tussen de administratie en het VCM. Hij meent dat voorliggend amendement de opdracht van het VCM aanzienlijk verduidelijkt. De rolverdeling tussen het VCM en de administratie wordt hierdoor veel scherper gesteld.

Mevrouw Niki De Gryze informeert of een dossier dat door het VCM wordt afgewezen omdat het niet conform is aan de voorgeschreven procedures, toch nog opnieuw kan worden ingediend, zodat de indieners de kans hebben om het dossier aan te passen.

De minister deelt mee dat zal worden gewerkt met modelformulieren om onvolledige dossiers te voorkomen.

Het amendement en het aldus gewijzigde artikel 2 worden aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

Artikelen 3 tot en met 9

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

4. Eindstemming

Het geamendeerde voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, wat de erkenning van particuliere radio-omroepen betreft, wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

De verslaggever,

Peter GYSBRECHTS

De voorzitter,

Jos STASSEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

In artikel 28 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 1 worden de woorden "door het Vlaams Commissariaat voor de Media" geschrapt ;

2° er wordt een § 3 toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 3. De landelijke, regionale en lokale radio-omroepen worden erkend door de Vlaamse regering na advies van het Vlaams Commissariaat voor de Media met betrekking tot de conformiteit.

De kabelradio-omroepen worden erkend door het Vlaams Commissariaat voor de Media."

Artikel 3

In artikel 29 van dezelfde decreten, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 2 worden de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" vervangen door de woorden "de Vlaamse regering" ;

2° in § 3 worden de woorden ", naast de erkenningen, ook" geschrapt.

Artikel 4

In artikel 30, derde lid, van dezelfde decreten, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" telkens vervangen door de woorden "de Vlaamse regering".

Artikel 5

In artikel 38bis van dezelfde decreten, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" telkens vervangen door de woorden "de Vlaamse regering".

Artikel 6

In artikel 38sexies van dezelfde decreten, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" telkens vervangen door de woorden "de Vlaamse regering".

Artikel 7

In artikel 38decies van dezelfde decreten, vervangen bij het decreet van 25 oktober 2002, worden de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" telkens vervangen door de woorden "de Vlaamse regering".

Artikel 8

In artikel 95, § 2, van dezelfde decreten, gewijzigd bij het decreet van 17 december 1997, worden de woorden "door haar" geschrapt.

Artikel 9

In artikel 116ter, § 1, van dezelfde decreten, ingevoegd bij het decreet van 17 december 1997, wordt 2° vervangen door wat volgt :

"2° het verlenen, het schorsen en het intrekken van de omroeperkenningen, met uitzondering van de erkenningen van de landelijke, regionale en lokale radio-omroepen, die verleend worden door de Vlaamse regering op advies van het Commissariaat ;".